

noget ganske andet, end at den ærede Konseilspræsident skulde finde, at nu var Tiden kommen til at gaa. Derfor vil jeg tillade mig at spørge de Herrer — de kunne jo godt lade være at svare, det antager jeg, de gøre, men dette er jo ogsaa et Svar — jeg vil spørge: Hvad have de ved den offentlige Forhandling i Rigsdagens Folketing i Dag, hvor Forliget skal afsluttes, og Afstemningen skal foregaa, at sige om dette, om Estrup gaar eller bliver, thi Estrup har ikke fundet nogen Anledning til selv at sige noget om det, tværtimod, han har forlangt ny Bevillinger til Provisorierne, det er det eneste, han har udtalt i Tinget i Dag. Forholdet er saaledes, at den højtærede Krigsminister staar op — jeg kan for Resten ganske godt lide den ærede Minister paa en Maade, for han er en aaben Mand, han siger rent ud, hvad han vil, der er ingen Sviffel eller smalle Steder der — og ganske frit og aabent siger: Hvad der skal til, det skal til! Kunne vi ikke saa det lovlige, saa tage vi det ulovligt, og det har jo for øvrig vist sig, at den ærede Minister ikke har set galt paa sine Hænderhejmere, for nu komme de og gøre det lovlige for ham. Det er det, de Herrer have gjort; deraf deres Uro og deraf den Maade, hvorpaa de have taget Vidnesbyrdet fra os, som føle os i højeste Grad indignerede og krænkede over det, der foregaa, og som vi aldrig havde troet — i alt Fald har jeg aldrig troet det — skulde ende paa den Maade. Den ærede Krigsminister sagde til dem, at det maatte de vide, at de Bevillinger, der ere opførte til disse Poster paa Finansloven, ere kalkulatoriske, for hvad der skal til, det skal til, og hvis det i Aarets Løb viste sig, at der skulde mere til, saa tog han det. Det forekommer mig da ikke, at det lader til, at den ærede Krigsminister vil forvinde saa meget hastig, endda, saa hvis man har Lov til at drage nogen Slutning af Ministerens Udtalelse, og det har man virkelig Lov til, saa har man dertil et Bevis for, at han ikke vil gaa, hvad han ikke har sagt et Ord om. De vide saa, at de kunne meget godt beholde ham, og have Selvtillid med ham i det ny Højre, som nu er dannet. Men naar Stillingen er saaledes, hvorledes kunne de Herrer saa nænne at gøre det mod det Vælgerfolk, der saa mangfoldige Gange har valgt dem som Venstremænd, naar de ikke en Gang kunne byde saa meget, at de kunne sige: Ganske vist gaa vi ind paa Provisorierne og paa Fæstningen, men Ministeriet Estrup maa forsvinde, og dermed er i Grunden anerkendt det, som vi sagde den 28de Marts 1873, at Ministeriet skulde være i Overensstemmelse med Folketinget. Af

Realitetsgrunde kunde jeg endda ikke have fulgt de Herrer, men saa havde der dog været en bitte Smule Mening deri. Men jeg har ikke hørt, at de have haft et halvt Ord at byde. Saaledes staa vi i dette Øjeblik ligesom i 1878. Jeg huster godt, da de moderate Løb fra os i 1878, saa sagde de til os, at naar vi fik en Finanslov, saa vilde Ministeriet Estrup gaa; men det gik ikke. Jeg vil slutte mine Bemærkninger med at sige, at naar den ærede Ordfører beraabte sig paa, at de danske Landboere ville have Forlig, saa er det mig jo ikke ubekendt, at det ærede Medlem har i de allersejeste Dage forhandlet med danske Landboere. Jeg har ikke været Ørevidne, men jeg har været Ørevidne til, hvad det er for Landboere, han har forhandlet med. Flertallet er jo dem, der i 1866, da vi fik Grundlovsforandringen, tog Lovens Part. Men dersom de tro, at vi, almindelige Landboere, som vare med til at maatte betale Krigsomkostningerne fuldt ud ved Grundlovsforandringen af 1866, hvorved der blev stabt et Landsting, som det, vi have, og derigennem en Rigsret som den, vi have, ere enige med dem, saa tage de fejl. Nu komme de samme Herrer, som have skaffet os denne Grundlovsforandring, Proprietarerne og Gods-ejerne, og hviste til det ærede Medlem, at „Landboerne“ forlange Forlig. Jeg regner mig nu ogsaa til Landboerne, og jeg tror, at min Ven og Kollega i Fællesudvalget, det ærede Medlem fra Lejre (D. Hansen) ogsaa nok tør have Lov til lige saa meget som det ærede Medlem at henregne sig til Landboerne, og jeg kan forstyre den ærede Ordfører, at det kun vil blive en lille Part af de almindelige smaa Landboere, der ville komme og hviste ham i Ørerne, at vi skulle have Forlig paa de Betingelser, her bydes. Man kan saa Herremændene dertil, Proprietarerne, Kammerherrerne, Højægermestrene, Grever og Baroner, det kan jeg forstaa, men det forekommer mig rigtigt nok, at det er ikke det Samsundslag, som den ærede Ordfører i den lange Række af Aar, han har været Rigsdagsmand, har været særlig kaldet til at være Ordfører for. Nej, den danske Landbefolkning forlanger ikke Forlig paa disse Betingelser, det kan man være overbevist om — naar den ærede Ordfører sluttede med meget bevæget at sige — det var endog saa en lille Scene — at det, der nu skulde sikres herved, var Landets Fred og Fremtid, tror jeg at kunne forstyre den ærede Ordfører — det er ingen Trussel — at saaledes vil det ikke gaa. Vi ere jo slaaede, og vi føle, vi ere slaaede, men vi have aldrig troet, at vi skulde komme til at